

Sygn. akt: I C 452/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Monika Mleczo-Pawlikowska
Protokolant:	sekr. sąd. Małgorzata Beska

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2021 r. w Chełmnie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda J. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) kwotę 1 337,22 zł (jeden tysiąc trzysta trzydzieści siedem złotych 22/100 groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 czerwca 2019r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 154,94 zł (tysiąc sto pięćdziesiąt cztery złote 94/100 groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

IV. Zwraca powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Chełmnie kwotę 123,53 zł (sto dwadzieścia trzy złote (...) groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki.

Sędzia

Monika Mleczo – Pawlikowska

I C 452/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia czerwca 2020 r. powód J. B. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) w P. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie w postępowaniu upominawczym od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. kwoty 1 437,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty. Powód wniósł również o także kosztów procesu według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik wskazał, iż w dniu 28 maja 2019 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanego D. K.. Do zdarzenia doszło na ulicy (...) w C., gdzie sprawca zdarzenia podczas wykonywania manewru cofania nie zachował należytej ostrożności i uderzył w pojazd poszkodowanego. Sprawca uznał swoją odpowiedzialność za zdarzenie. Korzystał on z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnego posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Szkoda została zgłoszona pozwanemu, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 3 910,05 zł. Na podstawie umowy cesji zawartej przez poszkodowanego z J. B., przelana została na cesjonariusza wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę wyrządzoną w przedmiotowym pojeździe, jaką poszkodowany posiadał wobec pozwanego. W dalszej części wskazano, iż w dniu 7 grudnia 2019r. na zlecenie powoda w systemie (...) została sporządzona kalkulacja naprawy, z której wynika, że uzasadniony koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, ustalony w oparciu o ceny oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu oraz ceny dostępnych oryginalnych części zamiennych bez logo producenta jakości Q wynosi 5 347,27 zł. Uwzględniając zatem wypłaconą dotychczas przez zakład ubezpieczeń kwotę, powód domaga się zapłaty różnicy w wysokości 1 437,22 zł (k. 1-7 akt).

Zarządzeniem z dnia 01.07.2020r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Chełmnie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i skierował sprawę do rozpoznania w trybie postępowania uproszczonego.

W odpowiedzi na pozew pozwany - Towarzystwo (...) z siedzibą w W. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa w całości, obciążenie powoda kosztami postępowania i zasądzenie niego na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma pełnomocnik przyznał, iż co do zasady pozwany przyjął odpowiedzialność za szkodę z dnia 28 maja 2019 r. związaną z uszkodzeniem przedmiotowego pojazdu, a spowodowaną przez sprawcę, który zawarł z nim umowę ubezpieczenia. Zostało przeprowadzone postępowanie likwidacyjne. W ocenie pozwanego wypłacone dotychczas odszkodowanie z tytułu naprawy pojazdu w całości wyczerpuje roszczenia w tym zakresie. Pozwany dokonał wyliczenia szkody wskazując, iż łączny koszt przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego wynosi 3 910,05 zł, a wskazywany przez powoda koszt w wysokości 5.347,27 zł jest w znacznym stopniu zawyżony. Zwrócił uwagę, iż bezpośrednio poszkodowany miał możliwość naprawy pojazdu za kwotę wypłaconą przez pozwanego. Nadto pozwany informował poszkodowanego o możliwości zorganizowania naprawy w kwocie zgodnej z kosztorysem pozwanego. Nie skorzystanie z propozycji ubezpieczyciela i naprawa pojazdu za kwotę wyższą stanowi w jego ocenie nieuzasadnione zwiększenie rozmiaru szkody przez poszkodowanego. Pozwany wyjaśnił w jaki sposób zostały wyliczone koszty naprawy pojazdu i dlaczego jego zdaniem nie jest uzasadniona naprawa pojazdu przy użyciu części oryginalnych. (k. 46-49 akt)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił, co następuje.

W dniu 28 maja 2019 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) nr rej. (...) stanowiący własność D. K.. Do zdarzenia doszło na ulicy (...) w C., gdzie sprawca kolizji nie zachował należytej ostrożności podczas manewru cofania i uderzył tyłem w przód pojazdu poszkodowanego. Sprawca kolizji był ubezpieczony przez pozwanego – Towarzystwa (...) - w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane ruchem pojazdu.

Tego samego dnia szkoda została zgłoszona pozwanemu przez poszkodowanego. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, pozwany decyzją z dnia 19 czerwca 2019 r. przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 3 910,05 zł.

Poszkodowany zakwestionował otrzymaną od ubezpieczyciela kalkulację oraz wysokość odszkodowania składając reklamację i wnosząc o ponowne oględziny pojazdu i wycenę lampy.

W piśmie z dnia 27 czerwca 2019 r. pozwany zaproponował – w przypadku braku okazania faktur za naprawę pojazdu - ugodowe rozliczenie szkody w wysokości 4.400 zł zamykające wszelkie zgłoszone roszczenia. D. K., w wiadomości e-mail z dnia 28 czerwca 2019 r., odrzucił propozycję ugody za podaną kwotę odszkodowania.

Pismem z dnia 5 lipca 2019 r. ubezpieczyciel poinformował, iż brak jest podstaw do zmiany uprzednio zajętego stanowiska. Odnosząc się do kosztu wyceny kosztu naprawy reflektora wskazał, że na podstawie wykonanych oględzin wykonanych przez przedstawiciela Towarzystwa w dniu 19 czerwca 2019 r., Towarzystwo zakwalifikowało uszkodzony reflektor do naprawy poprzez wymianę uchwyty mocowania reflektora, który w/w modelu pojazdu występuje jako część zamienna. Wykonanie prawidłowej naprawy reflektora zgodnie z technologią wskazana przez producenta, umożliwia przywrócenie funkcjonalności uszkodzonego elementu do stanu sprzed zdarzenia bez konieczności jego wymiany.

/Fakty bezsporne, a nadto dowody: akta szkody nr (...) na płycie CD – k. 25 i 50 akt, kalkulacja naprawy nr (...) – k. 12-18, potwierdzenie transakcji – k. 17 akt, pismo z dnia 5 lipca 2019 r. – k. 23-24 akt/

Uszkodzony pojazd został naprawiony przez D. K. we własnym zakresie. W naprawie pomagał mu kolega. Części zamienne nabywał sam. Były to części oryginalne. Otrzymane od ubezpieczyciela odszkodowanie nie pokryło w pełni kosztów dokonanej przez niego naprawy pojazdu. Z uwagi na uszkodzenie mocowania lampy, poszkodowany celem przywrócenia stanu sprzed zdarzenia zakupił dwa nowe reflektory, bowiem jak się dowiedział od kolegi, przy dwóch „różnych” lampach samochod mógłby nie uzyskać pozytywnego wyniku przeglądu okresowego. Kosztorys ubezpieczyciela przewidywał jedynie zestaw naprawczy lampy składający się z kilku śrub i blaszki pozwalającej na naprawę we własnym zakresie.

Przed zdarzeniem z dnia 28 maja 2018r. auto było sprawne, posiadało jedynie kilka „wgniotków” i rys w bocznych częściach. Wcześniej pojazd nie uczestniczył w żadnych zdarzeniach drogowych. D. K. kupił auto około pół roku przed zdarzeniem.

/Dowód: zeznania świadka D. K. – k. 65 akt/

W dniu 17 lipca 2019 r. D. K. (Cedent) zawarł z J. B. prowadzącym działalność pod nazwą B. z siedzibą w P. (Cesjonariuszem) umowę cesji w postaci wszelkich praw do odszkodowania jakie przysługuje mu: od sprawcy szkody, posiadacza pojazdu, którym poruszał się sprawca szkody i od Towarzystwa (...), który udziela ochrony ubezpieczeniowej ww. podmiotom w związku z zawartą umową obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, za szkodę komunikacyjną w pojeździe marki A. o nr rej. (...) mającą miejsce w dniu 28 maja 2019 r., z wyjątkiem roszczeń o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego.

O cesji wierzytelności (...) S.A. został poinformowany drogą elektroniczną dnia 25 lipca 2019 r.

/Fakty bezsporne, a nadto dowody: umowa cesji – k. 11 akt, akta szkody nr (...) na płycie CD – k. 25 i 50 akt/

W dniu 7 grudnia 2019 r. na zlecenie powoda w systemie (...) została sporządzona kalkulacja naprawy, z której wynika, że uzasadniony koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, ustalony w oparciu o ceny oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu oraz ceny dostępnych oryginalnych części zamiennych bez logo producenta jakości Q jest wyższy.

/Dowód: kalkulacja naprawy nr (...) z dnia 7 grudnia 2019 r. - k. 18-22 akt/

Uzasadnione koszty naprawy uszkodzonego po zdarzeniu z dnia 28 maja 2019 r pojazdu wynoszą 5 247,27 zł. Koszty ustalono o koszty naprawy poza siecią (...), gdyż przedmiotowy pojazd był pojazdem 14 – letnim, sprowadzonym w ramach importu prywatnego, bez gwarancji fabrycznej. Do kalkulacji przyjęto średnie stawki za 1 roboczogodzinę

w nieautoryzowanych warsztatach na poziomie 100 zł netto dla wszystkich rodzajów prac. Zastosowano potrącenie kosztów naprawy o kwotę 81,30 zł netto z tytułu usunięcia uszkodzeń wcześniejszych w postaci nienaprawionego uszkodzenia powłoki lakierowej w części dolnej błotnika lewego.

Koszty naprawy określono z wykorzystaniem części oryginalnych producenta pojazdu klasy O oraz oryginalnych jakości (...). W kalkulacji uwzględniono wymianę reflektora jakości (...), który to w tej jakości, pozwoli na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Z dokumentacji zdjęciowej wynikało, iż pojazd posiadał zamontowany przed szkodą reflektor marki V.. Reflektory tego producenta były stosowane zarówno na tzw. pierwszy montaż, dystrybuowane przez sieć producenta z klasą jakości O oraz występowały na rynku wtórnym w klasie jakości (...). Uszkodzenie reflektora kwalifikuje go do naprawy, gdyż pęknięcie obudowy dyskwalifikuje jego naprawę za pomocą zestawu naprawczego.

/Dowód: opinia biegłego K. U. – k. 75-87 akt/

Sąd zważył, co następuje.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie faktów bezspornych, a także w oparciu o zeznania świadka D. K., opinię biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej K. U. i zebrane w sprawie dokumenty, w tym akta szkodowe. Autentyczność dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu oraz nie była kwestionowana przez stronę przeciwną.

Zeznania świadka D. K. Sąd uznał za wiarygodnie, albowiem były spójne, logiczne, niekwestionowane przez stronę pozwaną oraz znajdowały potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym.

Sąd uznał za przekonującą opinię biegłego z dziedziny techniki samochodowej K. U.. Opinia była zupełna, jasna, rzeczowa i wykonana przez osobę dysponującą wymaganymi, specjalistycznymi kwalifikacjami. Biegły w całości ustosunkował się do tezy dowodowej, ponadto opinia biegłego nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu. B. sporządził dwie kalkulacje naprawy: tj. w oparciu o ceny części oryginalnych producenta klasy O oraz o ceny części oryginalnych producenta klasy O oraz oryginalnych klasy (...).

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Powód dochodził roszczenia jako nabywca wierzytelności. Zgodnie z art. 509§ 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W ocenie Sądu, powód należycie wykazał swoją legitymację procesową, a także fakt nabycia wierzytelności przeciwko pozwanemu. W wyniku umowy przelewu wierzytelności powód nabył wszelkie wierzytelności jakie przysługiwały D. K. z tytułu odszkodowania za szkodę we wskazanym pojeździe, należnego w związku ze zdarzeniem z dnia 28 maja 2019 r. Okoliczność ta nie była zresztą kwestionowana przez stronę pozwaną.

Sąd zważył, że materialno – prawną podstawą roszczeń powoda był art. 822§ 1 k.c., zgodnie z którym, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822§ 2 k.c.). Warunki odpowiedzialności pozwanego jako zakładu ubezpieczeń za szkodę spowodowaną przez ubezpieczonego przez niego posiadacza pojazdu mechanicznego określa ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (...) (...) (...) (Dz. U. z 2019 r., poz. 2214 t.j.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 powyższej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 ustawy). Skoro zatem

doszło do zderzenia dwóch pojazdów mechanicznych, to podstawę odpowiedzialności stanowi art. 415 k.c., bowiem jak wynika z art. 436 § 2 k.c. obowiązek naprawienia szkody związany jest z winą sprawcy.

W niniejszej sprawie powód dochodził kwoty odszkodowania tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, pomniejszonych o kwotę dotychczas wypłaconego odszkodowania. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady, bowiem w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie za naprawę uszkodzonego pojazdu w kwocie 3 910,05 zł. Spór między stronami dotyczył wysokości kosztów naprawy pojazdu ponad kwotę przyznaną, a także czy do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody konieczna jest wymiana całego reflektora czy tylko zastosowanie zestawu naprawczego.

Pozwany podniósł, iż złożył poszkodowanemu, propozycję naprawienia jego pojazdu w jednym z warsztatów sieci naprawczej ubezpieczyciela za cenę przyznaną przez niego tytułem odszkodowania, z czego ten nie skorzystał, co prowadzi do naruszenia obowiązku minimalizacji szkody. Pozwany zarzucał także, iż pojazd posiadał wcześniejsze nienaprawione uszkodzenia oraz nie jest wiadome za jaką cenę poszkodowany naprawił pojazd, gdyż nie przedstawił żadnych faktur, czy rachunków, a ustalenie rzeczywistych kosztów poniesionych przez poszkodowanego powinno w pierwszej kolejności sposobem na ustalenie wysokości należnego odszkodowania. Wskazywał również, iż mając na uwadze wiek pojazdu nieuprawnione było zastosowanie do jego naprawy części oryginalnych O.

Powszechnie przyjmuje się, iż w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada pełnego odszkodowania. Zakres obowiązku naprawienia szkody normuje zaś w podstawowy sposób art. 361 k.c. Nakłada on – co do zasady – na zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedzialność ograniczaną normalnymi następstwami działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz stratami, które poszkodowany poniósł bądź (także) korzyściami, których w wyniku wyrządzenia szkody nie uzyskano.

W niniejszym stanie faktycznym mamy do czynienia z kolizją drogową i powstałą w ten sposób szkodą majątkową. Pojazd należący do pierwotnego wierzyciela (D. K.) uległ uszkodzeniu – i co za tym idzie – naprawienie doznanego w ten sposób uszczerbku wymaga zapłacenia określonej sumy pieniężnej. Zgodnie z uchwałą Sadu Najwyższego z 13 czerwca 2003 roku, sygn. akt (...) (...), którą Sąd w całości podziela, odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku.

Obowiązujące przepisy prawa nie ograniczają praw poszkodowanego do żądania ustalenia odszkodowania z uwzględnieniem cen części oryginalnych. Należy zwrócić uwagę, iż odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego. Tym samym, jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu (uzasadnienie postanowienia SN z dnia 20 czerwca 2012 r., sygn. akt (...), (...)). W przywołanym powyżej postanowieniu Sąd Najwyższy podkreślił, że jeżeli uszkodzeniu uległy części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu mechanicznego, i zachodzi konieczność ich wymiany na nowe, regułą powinno być stosowanie części oryginalnych pochodzących od producenta pojazdu mechanicznego lub równoważnych oryginalnym, tj. wyprodukowanych przez producenta części, który dostarcza producentowi pojazdu części do montażu pojazdów, zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi, ustalonymi przez producenta pojazdu.

Niewątpliwie zatem powód posiada uprawnienie do żądania ustalenia odszkodowania według cen nowych części oryginalnych. Uprawnienie to jest niezależnie od wieku pojazdu, stanu jego eksploatacji oraz tego, że w obrocie handlowym znajdują się części nieoryginalne. Podkreślić należy, że odstępstwo od tego mogłoby mieć miejsce tylko wyjątkowo, gdyby zastosowanie nowych oryginalnych części w sposób istotny spowodowało wzrost wartości pojazdu uszkodzonego w stosunku do stanu sprzed wyrządzenia szkody.

W celu rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy i ustalenia rozmiarów szkody i kosztów naprawy samochodu, który uległ uszkodzeniu, niezbędnym było zasięgnięcie wiadomości specjalnych. Dlatego też Sąd, ustalając wysokość kosztów naprawy kierował się opinią biegłego z dziedziny techniki samochodowej K. U., którą uwzględnił w całości przyjmując za zasadne oparcie się na wariantcie wyliczenia przez niego kosztów naprawy pojazdu określonych w oparciu o

ceny części oryginalnych O oraz oryginalnych bez logo producenta jakości (...). Koszt ten wynosił 5 247,27 zł brutto. Za zasadne należało uznać także zastosowanie przez biegłego kosztów wymiany reflektora jakości (...) (biegły uzasadnił dlaczego wystarczające jest zastosowanie reflektora tej jakości) oraz potrącenia kosztów naprawy z tytułu usunięcia uszkodzeń wcześniejszych w postaci nienaprawionego uszkodzenia powłoki lakierowej w części dolnej błotnika lewego. Również zasadna była wymiana całego reflektora, a nie tylko zastosowanie zestawu naprawczego. Jak wynikało z akt szkodowych i na co również zwrócił uwagę biegły, rzeczoznawca pozwanego uznał uszkodzenie reflektora i zakwalifikował go do wymiany, ponieważ stwierdził takie pęknięcie obudowy, które dyskwalifikuje z naprawy za pomocą zestawu uchwytów. Na okoliczność taką wskazał również poszkodowany, wyjaśniając dlaczego dokonał wymiany całego reflektora, a nie zastosował zestaw naprawczy. Pozwany w żaden logiczny sposób nie wyjaśnił dlaczego zastosowanie zestawu naprawczego wystarczyło by do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Na marginesie zauważyć należy, iż co do zasady wszelkie zestawy naprawcze mają na celu tymczasową naprawę rzeczy, nie ostateczne przywrócenie do stanu poprzedniego.

Do kalkulacji przyjęto, zgodnie z opinią biegłego, wskazane w opinii średnie stawki za 1 roboczogodzinę na poziomie 100 zł netto dla wszystkich rodzajów prac blacharskich. Należy nadmienić, że stawki roboczogodzin zastosowane przez pozwanego w jego kalkulacji szkody, będącej podstawą wypłaconego przez pozwanego poszkodowanemu D. K. odszkodowania znaczenie odbiegały od średnich stawek roboczogodziny obowiązujących na rynku lokalnym wskazanych w opinii biegłego.

Nieuzasadniona jest także argumentacja strony pozwanej wskazująca na konieczność wskazania przez poszkodowanego informacji co do tego, czy pojazd naprawił i jaki był jej koszt. Z przedstawionych poniżej powodów Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanego o zobowiązanie świadka D. K. do przedłożenia faktur i rachunków naprawy pojazdu jako nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy. Szeroko tę kwestię wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 7 grudnia 2018 r., sygn. akt(...)wskazując, że skoro poszkodowany w ogóle nie musi naprawiać pojazdu i wówczas należy mu się odszkodowanie wyliczone jako hipotetyczny koszt naprawy przywracającej pojazd do stanu sprzed szkody, to sytuacja poszkodowanego, który pojazd naprawił, lecz nie potrafi wykazać kosztów takiej naprawy, nie może być gorsza. Obowiązek wykazania, że koszt ustalony hipotetycznie jest wyższy, niż koszt naprawy faktycznie przeprowadzonej, spoczywa zaś na ubezpieczycielu. Zatem to czy poszkodowany skorzysta ze swego prawa i pojazd rzeczywiście w taki sposób naprawi, czy też w ogóle zaniecha naprawy stanowi jego swobodny wybór. Wszelkie kalkulacje kosztów naprawy samochodu są jedynie miernikiem należnego odszkodowania w rozumieniu art. 361 k.c., ustalenia z nich płynące nie obligują natomiast poszkodowanego do rzeczywistego dokonania według niego naprawy. Innymi słowy – kosztorys pozwala ustalić zakres uszkodzeń, sposób ich naprawy przy uwzględnieniu odpowiednich części i stawek robocizny, nie określa natomiast wysokości wydatków, jakie poszkodowany musi bezwzględnie ponieść, aby przywrócić samochód do stanu sprzed zdarzenia. Szkada powstała w momencie jej powstania i już wówczas poszkodowany ma prawo żądania jej naprawienia, a nie dopiero z chwilą rzeczywistej naprawy. Tym samym brak jest podstaw do czynienia poszkodowanemu zarzutu z nieskorzystania z propozycji ubezpieczyciela odnośnie naprawy pojazdu w warsztacie współpracującym z pozwanym.

Mając powyższe na uwadze, tytułem odszkodowania, na rzecz powoda należało zasądzić równowartość ekonomicznie uzasadnionego kosztu naprawy pojazdu marki A. (5 247,27 zł) pomniejszoną o kwotę dotychczas wypłaconego odszkodowania tj. 3 910,05 zł, co daje kwotę 1 337,22 zł o czym orzeczono w pkt I sentencji wyroku.

W pozostałej części powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu (pkt II wyroku).

Odnośnie żądania zasądzenia odsetek ustawowych należy podnieść, iż należą się one zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. w wysokości ustawowej od dnia wymagalności roszczenia, z którego nadejściem dłużnik popada w opóźnienie. W przypadku ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu wymagalność ta nadchodzi, co do zasady w dniu następującym po okresie 30 dni od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie, jakim to okresem dysponuje ubezpieczyciel w celu wypłaty odszkodowania (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych). W niniejszej sprawie powód żądał zasądzenia odsetek od dnia 28 czerwca 2019 r. jako dnia

następnego po upływie 30 dniowego terminu na zapłatę odszkodowania od dnia zawiadomienia pozwanego o zdarzeniu. Tak sformułowane żądanie, należy w ocenie Sądu uznać za zasadne. Wobec powyższego oraz braku kwestionowania roszczenia przez pozwanego w tym zakresie, Sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III sentencji wyroku na podstawie art. 100 zdanie drugie k.p.c. przewidującego, że Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Z uwagi na fakt, iż powód żądał kwoty w wysokości 1 437,22 zł, a zasądzono na jego rzecz kwotę 1 337,22 zł należało uznać, iż wygrał sprawę w 93%.

Na poniesione przez stronę powodową koszty procesu w kwocie 1 263,47 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 100 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego - 17 zł, koszty zastępstwa procesowego ustalone zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265 t.j.) w wysokości 270 zł oraz 876,47 zł tytułem wynagrodzenia biegłego za sporządzoną w sprawie opinię.

Koszty procesu po stronie pozwanego stanowiły: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 270 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 t.j.) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. Wobec tego, iż pozwany wygrał sprawę w 7% należał mu się zwrot poniesionych kosztów procesu w kwocie 108,53 zł $([1.154,94 \text{ zł} + 287 \text{ zł}] \times 7\%)$. Odejmując zatem tę kwotę od kosztów procesu poniesionych przez powoda, do zwrotu przez pozwanego pozostały koszty w wysokości 1 154,94 zł $(1 263,47 \text{ zł} - 108,53 \text{ zł})$. Powyższe koszty Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c. i z żądaniem pozwu.

W pkt IV sentencji wyroku Sąd, na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 755 t.j.) zwrócił stronie powodowej ze Skarbu Państwa kwotę 123,53 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki. Powód wniósł zaliczkę w wysokości 1 000 zł, z której wypłacono wynagrodzenie dla biegłego w wysokości 876,47 zł. Do zwrotu stronie pozostała zatem kwota 123,53 zł $(1 000 \text{ zł} - 876,47 \text{ zł})$.

C., dnia 4 stycznia 2022 r.

Sędzia

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...):

- pełn. powoda bez pouczenia.

3. (...) za 14 dni.

C., dnia 4 stycznia 2022 r.

Sędzia

(...)